

Neutrosafia, generalizare a Dialecticii. Noțiuni fundamentale

Florentin Smarandache

Departamentul de Matematică, Științe Fizice și Naturale

Universitatea din New Mexico, Campus Gallup, NM 87301, SUA

E-mail: smarand@unm.edu

Abstract

În acest articol este prezentată o nouă ramură a filosofiei, denumită *neutrosomie* [1995], care studiază originea, natura și sfera neutralităților, precum și interacțiunile acestora cu diferite spectre ideationale. Neutrosomia este o generalizare a dialecticii. În timp ce dialectica studiază doar dinamica contrariilor, neutrosomia studiază dinamica atât a contrariilor cât și a neutralelor dintre ele în orice domeniu: filozofic, literar, științific, artistic, social etc.

Un exemplu elementar: două țări care bat la război constituie domeniile $\langle A \rangle$ și $\langle \text{Anti}A \rangle$, dar unele țări neutre $\langle \text{Neut}A \rangle$ intervin de o parte sau de alta.

Teza fundamentală: Orice idee $\langle A \rangle$ este $T\%$ adevărată, $I\%$ nedeterminată și $F\%$ falsă, unde T, I, F sunt submulțimi standard sau non-standard incluse în $\| -0, 1^+ \|$. Tema fundamentală: Fiecare idee $\langle A \rangle$ tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei $\langle \text{Non}A \rangle$ {nu numai $\langle \text{Anti}A \rangle$, precum în dialectica (lui Hegel și Marx)} - ca o stare de echilibru.

$\langle \text{Non}A \rangle$ este format din idei neutre $\langle \text{Neut}A \rangle$ și opuse $\langle \text{Anti}A \rangle$ lui $\langle A \rangle$.

Neutrosomia este baza logicii neutrosomice, o logică cu valori multiple care generalizează logica fuzzy și intuitionistică fuzzy, a mulțimii neutrosomice care generalizează mulțimea fuzzy și intuitionistică fuzzy, și a probabilității neutrosomice și a statisticii neutrosomice, care generalizează probabilitatea imprecisă și, respectiv, statistica clasică.

Cuvinte cheie: analiză non-standard, număr hiper-real, infinitezimal, monadă, binadă, interval unitar real non-standard, operații cu numere standard și non-standard

Notă: Acest articol a apărut și în limba engleză: Florentin Smarandache, "Neutrosophy, A New Branch of Philosophy". *Multiple-Valued Logic* (MVL). An International Journal, Taylor & Francis Group, United Kingdom and United States, ISSN 1023-6627, Vol. 8, No. 3, pp. 297-384, June 2002

Neutrosophic theory: fundamentals

Abstract

This article presents a new branch of philosophy, called *neutrosophy* [1995], which studies the origin, nature, and scope of neutralities, as well as their interactions with different ideational spectrums. Neutrosophy is a generalization of Dialectics. While dialectics only studies the dynamics of opposites, neutrosophy studies the dynamics of both opposites and neutrals between them in any field: philosophical, literary, scientific, artistic, social, etc.

An elementary example: two countries at war constitute the domains $\langle A \rangle$ and $\langle \text{Anti}A \rangle$, but some neutral countries $\langle \text{Neut}A \rangle$ intervene on one side or the other.

Fundamental theme: Any idea $\langle A \rangle$ is T% true, I% indeterminate, and F% false, where T, I, F are standard or non-standard subsets included in $\llbracket 0, 1^+ \rrbracket$. Fundamental theory: Every $\langle A \rangle$ idea tends to be neutralized, diminished, balanced by $\langle \text{Non}A \rangle$ ideas {not only $\langle \text{Anti}A \rangle$, as the dialectics (by Hegel and Marx)} - as a state of equilibrium.

$\langle \text{Non}A \rangle$ is composed from neutral $\langle \text{Neut}A \rangle$ and opposed $\langle \text{Anti}A \rangle$ ideas to $\langle A \rangle$.

Neutrosophy is the basis of neutrosophic logic, a multiple-valued logic that generalizes fuzzy logic, neutrosophic set generalizing fuzzy set, and neutrosophic probability and neutrosophic statistics, which generalizes the classical and imprecise probability and the classical statistics, respectively.

Keywords: non-standard analysis, hyper-real number, infinitesimal, monad, binad, non-standard real unit interval, operations with standard and non-standard numbers

Note: This article also appeared in English: Florentin Smarandache, "Neutrosophy, A New Branch of Philosophy". Multiple-Valued Logic (MVL). An International Journal, Taylor & Francis Group, United Kingdom and United States, ISSN 1023-6627, Vol. 8, No. 3, pp. 297-384, June 2002

A. Etimologie

Neutro-sofie [$\langle$ fr. *neutre* $\langle$ lat. *neuter*, neutru + gr. *sophia*, calificare / înțelepciune] înseamnă **cunoaștere a gândirii neutre**.

B. Definiție

Neutrosofia este o nouă ramură a filosofiei, generalizare a dialecticii, care studiază originea, natura și domeniul de aplicare a neutralităților, precum și interacțiunile acestora cu diferite spectre ideationale.

C. Caracteristici

Acest mod de gândire:

- propune noi teze, principii, legi, metode, formule, mișcări filosofice;
- arată că lumea este plină de nedeterminare;
- interpretează neinterpretabilul;

- tratează din unghiuri diferite concepte și sisteme vechi, arătând că o idee care este adevărată într-un sistem de referință dat poate fi falsă în altul — și invers;
- încearcă să atenueze războiul de idei și să se războiască cu ideile pașnice;
- măsoară stabilitatea sistemelor instabile, și instabilitatea sistemelor stabile.

D. Metode de studiu neutrosific

Matematizare (logica neutrosifică, probabilitatea neutrosifică și statisticile neutrosifice, dualitate), generalizare, complementaritate, contradicție, paradox, tautologie, analogie, reinterpretare, asociere, interferență, aforistic, lingvistic, transdisciplinaritate.

E. Formalizarea

Să notăm cu $\langle A \rangle$ o idee, sau o propoziție, o teorie, un eveniment, un concept, o entitate; cu $\langle \rangle$ ceea ce nu este $\langle A \rangle$ și cu $\langle \text{Anti}A \rangle$ opusul lui $\langle A \rangle$. De asemenea, $\langle \text{Neut}A \rangle$ simbolizează ceea ce nu este nici $\langle A \rangle$ nici $\langle \text{Anti}A \rangle$, și anume neutralitatea dintre cele două extreme. Iar $\langle A' \rangle$ este o versiune a lui $\langle A \rangle$. Să notăm că $\langle \rangle$ este diferit de $\langle \text{Anti}A \rangle$.

De exemplu:

Dacă $\langle A \rangle = \text{alb}$, atunci $\langle \text{Anti}A \rangle = \text{negru}$ (antonim),

— dar $\langle \text{Non}A \rangle = \text{verde, roșu, albastru, galben, negru etc. (orice culoare, mai puțin albul)}$,

— în timp ce $\langle \text{Neut}A \rangle = \text{verde, roșu, albastru, galben etc. (orice culoare, cu excepția albului și negrului)}$,

— iar $\langle A' \rangle = \text{alb închis, alb lucios etc. (orice nuanță de alb)}$.

Într-un mod clasic:

$$\langle \text{Neut}A \rangle \equiv \langle \text{Neut}(\text{Anti}A) \rangle,$$

adică neutralitățile lui $\langle A \rangle$ sunt identice cu neutralitățile lui $\langle \text{Anti}A \rangle$.

$$\langle \text{Non}A \rangle \supset \langle \text{Anti}A \rangle \text{ și } \langle \text{Non}A \rangle \supset \langle \text{Neut}A \rangle,$$

precum și $\langle A \rangle \cap \langle \text{Anti}A \rangle = \emptyset,$

$$\langle A \rangle \cap \langle \text{Non}A \rangle = \emptyset,$$

ori $\langle A \rangle$, $\langle \text{Neut}A \rangle$ și $\langle \text{Anti}A \rangle$ sunt disjuncte două câte două.

$\langle \text{Non}A \rangle$ este completarea lui $\langle A \rangle$ cu privire la mulțimea universală.

Dar, pentru că în multe cazuri frontierele dintre noțiuni sunt vagi, imprecise, este posibil ca $\langle A \rangle$, $\langle \text{Neut}A \rangle$, $\langle \text{Anti}A \rangle$ (și bineînțeles $\langle \text{Non}A \rangle$) să aibă părți comune, două câte două.

F. Principiul fundamental

Între o idee $\langle A \rangle$ și opusul ei $\langle \text{Anti}A \rangle$ există un spectru continuu de putere a neutralităților $\langle \text{Neut}A \rangle$.

G. Teza fundamentală

Orice idee $\langle A \rangle$ este $T\%$ adevărată, $I\%$ nedeterminată și $F\%$ falsă, unde $T, I, F \subset \llbracket -0, 1^+ \rrbracket$.

H. Legi principale

Să considerăm un atribut $\langle \alpha \rangle$ și $T, I, F \subset \llbracket -0, 1^+ \rrbracket^3$. Atunci:

— Există o propoziție $\langle P \rangle$ și un sistem de referință $\{R\}$, astfel ca $\langle P \rangle$ să fie $T\% \langle \alpha \rangle$, $I\%$ nedeterminat sau $\langle \text{Neut-}\alpha \rangle$ și $F\% \langle \text{Anti-}\alpha \rangle$.

— Pentru orice propoziție $\langle P \rangle$ există un sistem de referință $\{R\}$, astfel ca $\langle P \rangle$ să fie $T\% \langle \alpha \rangle$, $I\%$ nedeterminat sau $\langle \text{Neut-}\alpha \rangle$ și $F\% \langle \text{Anti-}\alpha \rangle$.

— $\langle \alpha \rangle$ este într-un anumit grad $\langle \text{Anti-}\alpha \rangle$, în timp $\langle \text{Anti-}\alpha \rangle$ este într-un anumit grad $\langle \alpha \rangle$.

Prin urmare:

— Pentru fiecare propoziție $\langle P \rangle$ există sisteme de referință $\{R_1\}, \{R_2\}, \dots$, astfel că $\langle P \rangle$ arată diferit în fiecare dintre ele — obținând toate gradele posibile de la $\langle P \rangle$, la $\langle \text{Non}P \rangle$, până la $\langle \text{Anti}P \rangle$.

— Și, ca o consecință, pentru oricare două propoziții $\langle M \rangle$ și $\langle N \rangle$ există două sisteme de referință $\{R_M\}$ și respectiv $\{R_N\}$, astfel că $\langle M \rangle$ și $\langle N \rangle$ arată la fel. Sistemele de referință sunt oglinzi de curburi diferite care reflectă propozițiile.

I. Motto-uri

TOTUL ESTE POSIBIL, CHIAȚ ȘI IMPOSIBILUL!

NIMIC NU ESTE PERFECT, NICI CHIAȚ PERFECȚIUNEA!

J. Teoria fundamentală

Orice idee $\langle A \rangle$ tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei $\langle \text{Non}A \rangle$ (nu numai $\langle \text{Anti}A \rangle$, cum a susținut Hegel) - ca o stare de echilibru. Între $\langle A \rangle$ și $\langle \text{Anti}A \rangle$ există infinit de multe idei $\langle \text{Neut}A \rangle$, care pot echilibra $\langle A \rangle$ fără a fi necesare versiuni $\langle \text{Anti}A \rangle$.

Pentru a neutraliza o idee, trebuiesc descoperite toate cele trei laturi ale sale: de sens (adevărul), de nonsens (falsitate) și de imprecizie (nedeterminare) – apoi trebuie inversate / combinate. Ulterior, ideea va fi clasificată ca neutralitate.

K. Delimitarea de alte concepte și teorii filosofice

1. Neutrosafia se bazează nu numai pe analiza de propoziții opuse, așa cum face *dialectica*, ci de asemenea pe *analiza neutralităților* dintre ele.

2. În timp ce *epistemologia* studiază limitele cunoașterii și ale raționamentului, neutrosfia trece de aceste limite și ia sub lupă nu numai caracteristicile definitorii și condițiile de fond ale unei entități <E> – dar și tot spectrul <E'> în legătură cu <NeutE> .

Epistemologia studiază contrariile filosofice, de exemplu <E> versus <AntiE>; neutrosfia studiază <NeutE> versus <E> și versus <AntiE>, ceea ce înseamnă logică bazată pe neutralități.

3-4. *Monismul neutru* afirmă că realitatea ultimă nu este nici fizică, nici mentală.

Neutrosfia constă într-un punct de vedere pluralist: o infinitudine de nuanțe separate și ultime conturează lumea.

5. *Hermeneutica* este arta sau știința interpretării, în timp ce neutrosfia creează idei noi și analizează o gamă largă de câmp ideatic prin echilibrarea sistemelor instabile și dezechilibrarea sistemelor stabile.

6. *Philosophia Perennis* spune adevărul comun al punctelor de vedere contradictorii, neutrosfia combină neutralitățile cu adevărul.

7. *Falibilismul* atribuie incertitudine fiecărei clase de convingeri sau propoziții, în timp ce neutrosfia acceptă afirmații 100% adevărate precum și afirmații 100% false, iar, în plus, verifică în care sisteme de referință procentajul incertitudinii se apropie de zero sau de 100.

L. Limitele filosofiei

Întreaga filosofie este un tautologism: adevăr în virtutea formei, pentru că orice idee lansată pentru prima oară este dovedită ca adevărată de către inițiatorul(ii) său(i). Prin urmare, filosofia este goală sau dezinformativă, și reprezintă a priori cunoașterea.

Se poate afirma: TOTUL ESTE ADEVĂRAT, CHIAR ȘI FALSUL!

Și totuși, întreaga filosofie este un *nihilism*: pentru că orice idee, odată dovedită adevărată, este mai târziu dovedită ca falsă de către urmași. Este o contradicție: fals în virtutea formei. Prin urmare, filosofia este supra-informativă și o cunoaștere a posteriori.

Astfel, se poate afirma: TOTUL ESTE FALS, CHIAR ȘI ADEVĂRUL!

Toate ideile filosofice care nu au fost încă contrazise vor fi mai devreme sau mai târziu contrazise deoarece fiecare filosof încearcă să găsească o breșă în sistemele vechi. Chiar și această nouă teorie (care sunt sigur că nu este sigură!) va fi inversată. Iar mai târziu alții o vor reconsidera din nou...

Prin urmare, filosofia este **logic necesară** și **logic imposibilă**. Agostino Steuco (alias Agostinus Steuchus sau Eugubinus) a avut dreptate, *diferențele dintre filosofi sunt de nediferențiat*.

Expresia lui Leibniz <adevărat în orice lume posibilă> este de prisos, peiorativă, întrucât mintea noastră poate construi de asemenea o lume imposibilă, care devine posibilă în imaginația noastră.

— ÎN ACEASTĂ TEORIE NU SE POATE DOVEDI NIMIC!

— ÎN ACEASTĂ TEORIE NU SE POATE NEGA NIMIC!

(F. Smarandache, "Sisteme de axiome inconsistente", 1995.)

A filosofa = tautologism + nihilism.

M. Clasificarea ideilor

- a) acceptate cu ușurință, uitate repede;
- b) acceptate cu ușurință, uitate greu;
- c) acceptate greu, uitate repede;
- d) acceptate greu, uitate greu.

Și versiuni diferite între orice două categorii.

N. Evoluția unui idei

Evoluția unui idei <A> în lume nu este ciclică (dupa cum a afirmat Marx), ci discontinuă, înnodată, fără margini:

- <Neut-A> = fond ideatic existent, înainte de apariția lui <A>;
- <Pre-A> = o pre-idee, un precursor al lui <A>;
- <Pre-A'> = Spectru de versiuni <PreA>;
- <A> = Ideea în sine, care dă naștere implicit la:
- <NonA> = ceea ce este în afara lui <A>;
- <A'> = Spectru de versiuni <A> după interpretări / înțelegeri (greșite) de către persoane, școli, culturi diferite;
- <A/NeutA> = Spectru de derivate /deviații <A>, deoarece <A> se amestecă parțial mai întâi cu idei neutre;
- <AntiA> = Opusul direct al <A>, dezvoltat în interiorul lui <NonA>;
- <AntiA'> = Spectru de versiuni <AntiA> după interpretări / înțelegeri (greșite) de către persoane, școli, culturi diferite;
- <AntiA/NeutA> = Spectru de derivate /deviații <AntiA>, ceea ce înseamnă <AntiA> și <NeutA> parțial combinate în procentaje diferite;
- <A'/Anti-A'> = Spectru de derivate /deviații după amestecarea spectrelor <A'> și <AntiA'>;
- <PostA> = După <A>, o post-idee, o concluzie;
- <PostA'> = Spectru de versiuni <PostA>;

- $\langle \text{NeoA} \rangle = \langle \text{A} \rangle$ reluat într-un mod nou, la un alt nivel, în condiții noi, ca într-o curbă iregulară cu puncte de inflexiune, în perioade evolutive și involutive, într-un mod recurent; viața lui $\langle \text{A} \rangle$ re-începe.

"Spirala" evoluției, a lui Marx, este înlocuită cu o curbă diferențială complexă, cu urcușurile și coborâșurile sale, cu noduri - pentru că evoluția înseamnă și cicluri de involuție.

Aceasta este *dina-filosofia* = studiul drumului infinit al unei idei.

$\langle \text{NeoA} \rangle$ are o sferă mai largă (incluzând, în afară de părți vechi ale lui $\langle \text{A} \rangle$ și părți ale lui $\langle \text{NeutA} \rangle$ rezultate din combinații anterioare), are mai multe caracteristici, este mai eterogen (după combinații cu diferite idei $\langle \text{NonA} \rangle$). Dar, $\langle \text{NeoA} \rangle$, ca un întreg în sine, are tendința de a-și omogeniza conținutul și apoi de a dez-omogeniza prin alăturarea cu alte idei.

Și așa mai departe, până când $\langle \text{A} \rangle$ -ul anterior ajunge la un punct în care încorporează în mod paradoxal întregul $\langle \text{NonA} \rangle$, fiind nedeslușit de ansamblu. Și acesta este punctul în care ideea moare, nu poate fi distinctă de altele.

Întregul se destramă, pentru că mișcarea îi este caracteristică într-o pluralitate de idei noi (unele dintre ele conținând părți din originalul $\langle \text{A} \rangle$), care își încep viața lor într-un mod similar. Ca un imperiu multinațional.

Nu este posibil să se treacă de la o idee la opusul său, fără a trece peste un spectru de versiuni ale ideii, de abateri sau de idei neutre între cele două.

Astfel, în timp, $\langle \text{A} \rangle$ ajunge să se amestece cu $\langle \text{NeutA} \rangle$ și $\langle \text{AntiA} \rangle$.

Nu am spune că "opusele se atrag", ci $\langle \text{A} \rangle$ și $\langle \text{NonA} \rangle$ (adică interiorul, exteriorul și neutrul ideii).

Prin urmare, teoria lui Hegel este incompletă: o teză este înlocuită de alta, numită anti-teză; contradicția dintre teză și anti-teză este depășită și astfel rezolvată printr-o sin-teză.

Deci Socrate la început, sau Marx și Engels (materialismul dialectic).

Nu este un sistem triadic:

— teză, antiteză, sinteză (hegelieni);

sau:

— afirmație, negație, negație a negației (marxiști);

ci un *sistem piramidal pluradic*, așa cum se vede mai sus.

Antiteza $\langle \text{AntiT} \rangle$ a lui Hegel și Marx nu rezultă pur și simplu din teza $\langle \text{T} \rangle$. $\langle \text{T} \rangle$ apare pe un fond de idei preexistente și se amestecă cu ele în evoluția sa. $\langle \text{Anti-T} \rangle$ este construit pe un fond ideatic similar, nu pe un câmp gol, și folosește, în construcția sa, nu numai elemente opuse $\langle \text{T} \rangle$, dar și elementele de $\langle \text{NeutT} \rangle$, precum și elemente de $\langle \text{T} \rangle$.

Căci o teză <T> este înlocuită nu numai de către o antiteză <AntiT>, dar și de diferite versiuni ale neutralităților <NeutT>.

Am putea rezuma astfel: **teză-neutră** (fond ideatic înainte de teză), **pre-teză, teză, pro-teză, non-teză** (diferită, dar nu opusă), **anti-teză, post-teză, neo-teză**.

Sistemul lui Hegel a fost purist, teoretic, idealist. De aceea, a fost necesară generalizarea acestui sistem. De la *simplism* la *organicism*.

N. Formule filosofice

De ce există atât de multe școli filosofice distincte (chiar contrare)?

De ce, concomitent cu introducerea unei noțiuni <A>, rezultă și inversul ei, <NonA>?

În cele ce urmează, sunt prezentate câteva formule filosofice, pentru că în domeniul spiritual este foarte dificil să obții formule (exacte).

a. Legea echilibrului

Cu cât <A> crește mai mult, cu atât scade <AntiA>. Relația este următoarea:

$$\langle A \rangle \cdot \langle \text{Anti}A \rangle = k \cdot \langle \text{Neut}A \rangle,$$

unde k este o constantă care depinde de <A>, iar <NeutA> este un punct de sprijin pentru echilibrarea celor două extreme.

În cazul în care punctul de sprijin este centrul de greutate al neutralităților, atunci formula de mai sus este simplificată:

$$\langle A \rangle \cdot \langle \text{Anti}A \rangle = k,$$

unde k este o constantă care depinde de <A>.

Cazuri particulare interesante:

Industrializare $\times$ Spiritualizare = constant, pentru orice societate.

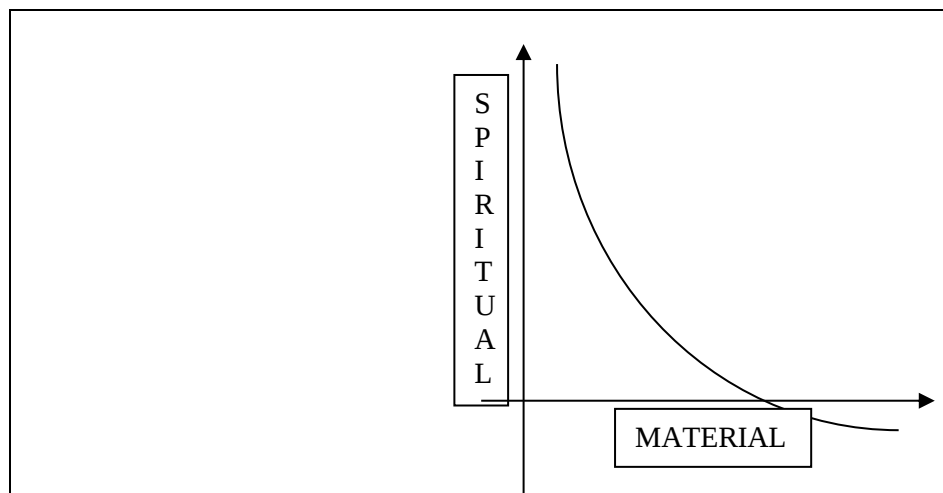
Cu cât o societate este mai industrializată, cu atât scade nivelul spiritual al cetățenilor săi.

- Știința $\times$ Religie = constant.
- Alb $\times$ Negru = constant.
- Plus $\times$ Minus = constant.

Împingând limitele, în alte cuvinte, calculând în spațiul absolut, se obține:

Total $\times$ Nimic = universal constant sau $\infty \times 0 (= 0 \times \infty) = \text{universal constant}$.

Ne îndreptăm către o matematizare a filosofiei, dar nu în sens platonician.

Axele carteziene verticale și orizontale sunt asimptote pentru curba $M \cdot I = k$.

b. Legea anti-reflexivitate

<A> în oglindă cu <A> dispare treptat. Sau <A>-ul lui <A> se poate transforma într-un <A> distorsionat.

Exemple:

- Căsătoria între rude dă naștere la descendenți anoști (de multe ori cu handicap).
- De aceea, amestecând specii de plante (și uneori, rase de animale și oameni), obținem hibrizi cu calități și / sau cantități mai bune (Teoria biologică a amestecării speciilor).
- De aceea, emigrarea este benignă întrucat aduce sânge proaspăt într-o populație statică.
- Nihilismul, înțeles ca negare absolută, propovăduit după romanul "Părinți și copii" de Turgheniev în 1862, neagă totul, prin urmare, se neagă pe sine!
- Dadaismul dadaismului face să dispară fundamentele dadaismului.

c. Legea complementarității

<A> simte nevoia să se completeze prin <NonA> cu scopul de a forma un întreg.

Exemple:

- Persoanele diferite simt nevoia să se completeze reciproc și să se asocieze (bărbatul cu femeia.)
- Culorile complementare (care, combinate la intensitățile potrivite, produc albul).

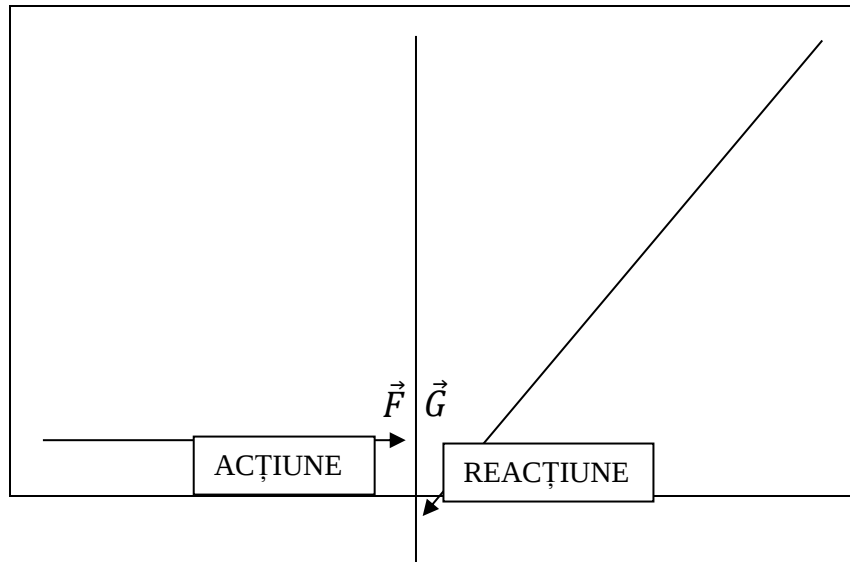
d. Legea efectului invers

Atunci când se încercează convertirea cuiva la o idee, credință, sau religie prin repetiții plictisitoare sau prin forță, acea persoana ajunge să urască ceea ce îi este impus.

Exemple:

- Cu cât rogi pe cineva să facă ceva, cu atât persoana vrea mai puțin să o facă.
- Dublând regula, ajungi la înjumătățire.
- Ce e mult, nu e bine ... (invers proporțional).
- Când ești sigur, nu fii!

Atunci când forțăm pe cineva să facă ceva, persoana va avea o reacție diferită (nu necesar opusă, precum afirma axioma legii a treia a mișcării a lui Newton):

e. Legea identificării întoarse

<NonA> este un <A> mai bun decât <A>.

Exemplu:

- Poezia este mai filosofică decât filosofia.

f. Legea întreruperii conectate

<A> și <NonA> au elemente în comun.

Exemple:

- Există o distincție vagă între "bine" și "rău".

- Raționalul și iraționalul funcționează împreună inseparabil.
- În mod similar, conștiința și inconștiința.
- Finitul este infinit [vezi microinfinitatea].

"Vino, sufletul mi-a spus, haide să scriem poezii pentru corpul meu, căci suntem Unul" (Walt Whitman).

g. Legea întreruperii de identități

Lupta permanentă între <A> și <A'> (unde <A'> sunt diferite nuanțe de <A>).

Exemple:

- Lupta permanentă între adevărul absolut și adevărul relativ.
- Distincția dintre falsul clar și falsul neutrosific (cea de doua noțiuni reprezintă o combinație de grade de falsitate, nedeterminare și adevăr).

h. Legea compensației

Dacă acum <A>, atunci mai târziu <NonA>.

Exemple:

- Orice pierdere are un câștig [ceea ce înseamnă că mai târziu va fi mai bine, pentru că ai învățat ceva din pagubă].
- Nu există niciun succes fără eșec [aveți răbdare!].

i. Legea condiției prescrise

Nu pot fi depășite limitele proprii. (Ne învârtim în cercul propriu.)

j. Legea gravitației particular-ideaționale

Fiecare idee <A> atrage și respinge altă idee cu o forță direct proporțională cu produsul măsurilor lor neutrosifice și exponențialul distanței lor.

(În opoziție cu reafirmarea modernă a Legii lui Newton cu privire la gravitația particulelor de materie, distanța influențează direct proporțional - nu indirect: cu cât sunt ideile mai opuse / distanțate, cu atât se atrag mai puternic.)

k. Legea gravitației universal-ideaționale

<A> tinde către <NonA> (nu către <AntiA> cum a afirmat Hegel), și reciproc.

Există forțe care acționează asupra lui <A>, orientând-o către <NonA>, până când un punct critic este atins, iar apoi <A> se întoarce.

<A> și <NonA> sunt în continuă mișcare, iar limitele lor se schimbă în consecință.

Exemple:

Perfecțiunea duce la imperfecțiune.

Ignoranța este mulțumitoare.

Caz particular:

Fiecare persoană tinde să se apropie de nivelul său de... incompetență!

Aceasta nu este o glumă, ci purul adevăr:

Să spunem că X obține un loc de muncă la nivelul N_1 ;

— dacă este bun, este promovat la nivelul N_2 ;

— dacă este bun în noua sa poziție, este promovat mai departe la N_3 ;

— și așa mai departe ... până când el nu mai este bun și prin urmare, nu mai este promovat;

— astfel, el a ajuns la nivelul său de incompetență.

$\langle A \rangle$ tinde către $\langle \text{Non}A \rangle$.

Prin urmare, idealul fiecăruia este de a tinde către ceea ce nu poate face.

Dar mișcarea este neliniară.

$\langle \text{Non}-A \rangle$ dispune de o gamă largă (continuum de putere), de versiuni care "nu sunt $\langle A \rangle$ " ($\langle A \rangle$ exterior); să le indexăm în mulțimea $\{\langle \text{Non}A \rangle_i\}_i$.

(Toate versiunile $\{\langle \text{Anti}A \rangle_i\}_i$ sunt incluse în $\langle \text{Non}A \rangle$.)

Prin urmare, infinit de multe versiuni $\langle \text{Non}-A \rangle_i$ gravitează, precum planetele în jurul unui astru, pe orbitele lui $\langle A \rangle$. Și între fiecare versiune $\langle \text{Non}A \rangle_i$ și centrul de greutate al "astrului" $\langle A \rangle$, există forțe de atracție și de respingere. Se apropie una de alta până când se ajunge la anumite limite critice minime: $P_{m(i)}$ pentru $\langle A \rangle$ și $Q_{m(i)}$ pentru $\langle \text{Non}A \rangle_i$ și apoi se depărtează una de cealaltă până la atingerea anumitor limite maxime: $P_{M(i)}$ pentru $\langle A \rangle$ și $Q_{M(i)}$ pentru $\langle \text{Non}A \rangle_i$.

Prin ecuații diferențiale putem calcula distanțele minime și maxime (spirituale) dintre $\langle A \rangle$ și $\langle \text{Non}A \rangle_i$, coordonatele carteziane ale punctelor critice și status quo-ul fiecărei versiuni.

Am putea spune că $\langle A \rangle$ și o versiune $\langle \text{Anti}A \rangle_i$ se întâlnesc într-un punct absolut / infinit.

Când toate versiunile $\langle \text{Anti}A \rangle_i$ cad sub categoria $\langle A \rangle$... avem o catastrofă!

Concluzie

Pentru că lumea este plină de nedeterminare, este necesară o imprecizie mai precisă. De aceea, în acest articol este introdus un nou punct de vedere în filosofie, care ajută la generalizarea 'teoriei

probabilităților', 'mulțimii fuzzy', și 'logicii fuzzy' la < probabilitate neutrosofică>, <mulțime neutrosofică> , și respectiv <logică neutrosofică>. Acestea sunt utile în domeniul inteligenței artificiale, rețelelor neuronale, programării evoluționare, sistemelor neutrosofice dinamice, mecanicii cuantice ș.a.

Acesta este un articol introductiv fundamental al FILOSOFIEI NEUTROSOFICE; un întreg colectiv de cercetători ar trebui să treacă prin toate școlile/mișcările/tezele/ideile filosofice și să le extragă trăsăturile pozitive, negative și neutre. Filosofia este supusă interpretării. Aceasta este o propedeutică, o primă încercare a unui astfel de tratat. O filosofie neutrosofică exhaustivă - dacă este posibilă - ar trebui să fie o sinteză a filosofiilor din toate timpurile în interiorul unui sistem neutrosofic.

Referințe

- [1] Albee, Ernest, "History of English Utilitarianism", Collier Books, Crowell-Collier Publ. Co., N.Y., 1962.
- [2] Ayer, A.J., "Logical Positivism", The Free Press of Glencoe, New York, 1958.
- [3] Bailey, Cyril, "The Greek Atomists and Epicurus", Russell & Russell, Inc., New York, 1964.
- [4] Berlin, Isaiah (ed.), "The Empiricists: John Locke, George Berkeley, David Hume", Dolphin Books, Doubleday & Company, Inc., Garden City, N.Y., 1961.
- [5] Bouvier, Alain, George, Michel, "Dictionnaire des Mathématiques", sous la direction de François Le Lionnais, Presses Universitaire de France, Paris, 1979.
- [6] Bouwsma, W.J., "The Culture of Renaissance Humanism", American Historical Association, Washington, 1973.
- [7] Burnet, John, "Greek Philosophy: Thales to Plato", St. Martin's Press, Inc., New York, 1962.
- [8] Carr, M.H., "Realists and Nominalists", Oxford University Press, Fair Lawn, NJ, 1946.
- [9] Copleston, Frederick, "Arthur Schopenhauer, Philosopher of Pessimism", Barnes and Noble Books, New York, 1975.
- [10] Hassing, Richard F., "Final Causality in Nature and Human Affairs", The Catholic University of America Press, Baltimore, 282 p., 1997.
- [11] Hegel, G.W.F., "The Phenomenology of Spirit", trans., A.V. Miller, Clarendon Press, Oxford, 1977.
- [12] Hobbes, Thomas, "Body, Man and Citizen", Collier Books, Crowell-Collier Publishing Co., New York, 1962.
- [13] Iorga, Nicolae, "Cugetări", edited by Elisabeta Jurca-Pod, The Yellow Bird Publ., Chicago, 1991.
- [14] Jaspers, K., "Nietzsche: An Introduction to the Understanding of His Philosophical Activity", University of Arizona Press, Tucson, 1965.
- [15] Jaspers, Karl, "General Psychopathology", translated by J. Hoenig and Marian W. Hamilton, Introduction by Paul McHugh, The John Hopkins University Press, Baltimore, Vol. I and II.
- [16] Kant, Immanuel, "Critique of Pure Reason", St. Martin's Press, New York, 1965.
- [17] Kenny, A., "Aquinas", Hill and Wang, Inc., New York, 1980.
- [18] Kockelmans, J.L., "Phenomenology: The Philosophy of Edmund Husserl and Its Interpretation", Doubleday and Company, Inc., Garden City, N.Y., 1967.
- [19] Le, C., "The Smarandache Class of Paradoxes", in <Journal of Indian Academy of Mathematics>, Bombay, India, No. 18, 53-55, 1996.
- [20] Leff, Gordon, "Medieval Thought from St. Augustine to Ockham", Penguin Books, Inc., Baltimore, 1962.

- [21] Loeb, Peter A.(ed.); Wolff, Manfred (ed.). Nonstandard analysis for the working mathematician. [B] Mathematics and its Applications (Dordrecht). 510. Dordrecht: Kluwer Academic Publishers. xiv, 311 p., 2000.
- [22] Marcel, Gabriel, "Man against Mass Society", Henry Regnery Co., Chicago, 1962.
- [23] Marcuse, Herbert, "Reason and Revolution: Hegel and the Rise of Social Theory", Beacon Press, Boston, 1960.
- [24] McKeon, Richard P., "An Introduction to Aristotle", Random House, Inc., New York, 1947.
- [25] McNeil, Martin, F., Thro, Ellen, "Fuzzy Logic / A Practical Approach", Foreword by Ronald R. Yager, Academic Press, 1994.
- [26] Mehta, J.L., "Martin Heidegger: The Way and the Vision", University of Hawaii Press, Honolulu, 1976.
- [27] Munshi, K.M., Diwakar, R.R. (gen. eds.), "Introduction to Vedanta", by P. Nagaraja Rao, Bhavan's Book University, Chowpatty, Bombay, India, 1966.
- [28] Peirce, C.S., "Essays in the Philosophy of Science", The Liberal Arts Press, Inc., New York, 1957.
- [29] Popa, Constantin M., "The Paradoxist Literary Movement", Xiquan Publ., Hse., Phoenix, 1992.
- [30] Popescu, Titu, "Estetica paradoxismului", Tempus Publ. Hse., Bucharest, 1995.
- [31] Reynolds, Barbara E., Hagelgans, Nancy L., Schwingendorf, Keith E., Vidakovic, Draga, Dubinsky, Ed, Shahin, Mazen, Wimbish, G. Joseph, Jr., "A Practical Guide to Cooperative Learning in Collegiate Mathematics", Mathematical Association of America, Washington, D.C., 1995.
- [32] Rousseau, Jean-Jacques, "On the Social Contract", trans. Judith R. Masters, St. Martin's Press, Inc., New York, 1978.
- [33] Russell, Bertrand, "Introduction to Mathematical Philosophy", Dover Publications, Inc., New York, 1993.
- [34] Ryle, Gilbert, "The Concept of Mind", Barnes and Noble, Inc., New York, 1950.
- [35] Sartre, Jean-Paul, "Existentialism and Human Emotions", Philosophical Library, Inc., New York, 1957.
- [36] Scruton, Roger, "A Short History of Modern Philosophy / From Descartes to Wittgenstein", Routledge, London, 1992.
- [37] Smarandache, Florentin, "Collected Papers", Vol. II, University of Kishinev Press, Kishinev, 1997.
- [38] Smarandache, Florentin. "Collected Papers", Vol. III, Abaddaba, Oradea, 160 p., 2000.
- [39] Smarandache, Florentin, "Distihuri paradoxiste", Dorul, Nþresundby, 1998. [39] Smarandache, Florentin, "Linguistic Paradoxists and Tautologies", Libertas Mathematica, University of Texas at Arlington, Vol. XIX, 143-154, 1999.
- [40] Soare, Ion, "Un Scriitor al Paradoxurilor: Florentin Smarandache", Almarom, Rm. Vâlcea, 1994.
- [41] Soare, Ion, "Paradoxism și Postmodernism", Almarom, Rm. Vâlcea, 2000.
- [42] Stephens, J., "Francis Bacon and the Style of Science", University of Chicago Press, Chicago, 1975.
- [43] TeSelle, E., "Augustine the Theologian", Herder & Herder, Inc., 1970.
- [44] Vasiliu, Florin, "Paradoxism's Main Roots", Ed. Haiku, Bucharest, 1994.
- [45] Veatch, H.B., "A Contemporary Appreciation", Indiana University Press, Bloomington, 1974.

[46] Vlastos, Gregory, "The Philosophy of Socrates", Anchor Books, Garden City, New York, 1971.

[47] Webster's New World Dictionary of American English>, Third College Edition, Cleveland & New York, Simon & Schuster Inc., Editori: Victoria Neufeldt, David B. Guralnik, p. 1133, 1988.)

[48] Wittgenstein, L., "Tractatus Logico-Philosophicus", Humanitas Press, New York, 1961.